

[Socialministeren.]

anerkendt under de skiftende Ministerier, ogsaa af daværende Indenrigsminister Krag, som ikke i sit Forslag om Ændringer i Arbejdsløshedsloven i 1927 stillede Forslag, der kunde give Adgang til Oprettelse af en kristelig Kasse. Men saa fik man fra Enkeltmands Side i det andet høje Ting indført denne Bestemmelse i Loven, som gaar paa tværs af de gamle Principper for Arbejdsløshedsforsikringens Opbygning, og hvis Opretholdelse i Virkeligheden, hvad Tiden ogsaa har vist, vilde virke ødelæggende for Arbejdsløshedsforsikringen i dette Land. Jeg synes derfor, det er meget stærkt at ville hævde, at det er en Plet paa Loven, at vi nu vil retablere det Forhold, der bestod i 20 Aar, og hvorved man ikke gik nogen berettiget Interesse for nær, men hvorved man havde skabt en Ordning, der faktisk tvang alle organiserede Arbejdere til at være Medlemmer af Arbejdsløshedsforsikringen og til at betale de meget høje Kontingenter, som paalægges dem, hvorved det offentlige blev sparet for uhyre Byrder gennem de mange Aar, der er gaaet.

Naar vi nu, da vi er i Stand til at paavise, hvilken Udvikling vi vilde glide ind i, hvis vi opretholdt den Abnormitet paa Arbejdsløshedslovgivningens Omraade, at Folk fra forskellige Fag kunde slutte sig sammen og danne et arbejdsløsheds-kasse-mæssigt Skattely, gaar til at ophæve det, som det var en Urimelighed at gennemføre i 1927, og som den daværende Indenrigsminister, som Venstre dengang overhovedet ikke ønskede at faa gennemført, og som faktisk var en Plet, fordi det var stik imod de Aftaler, der blev truffet, da vi skabte Arbejdsløshedsforsikringen i 1907, saa er det et stift Stykke at paastaa, at det skulde være os, der satte en Plet paa Arbejdsløshedsloven, eller os, der gik imod en demokratisk Ordning i dette Land. Ja, jeg maa maaske sige til det ærede 17de tingvalgte Medlem, at hvis det skulde være demokratisk at opretholde Frederiksberg som Skattelykommune, saa vilde det ogsaa være demokratisk fortsat at opretholde den Mulighed, der er for disse Arbejdere her til ved en Sammenslutning at skabe sig en billigere Forsikring. Men det er kun i et lille Mindretal af Befolkningen, man har den Opfattelse af Demokrati, og derfor kan jeg under ingen Omstændigheder godkende de Betragtninger, som her er fremsat i den Henseende. Vi protesterede dengang med mellem 300 000 og 400 000 Arbejdsløshedskassemedlemmer bag os, og vi vilde have været i Stand til derudover

at skaffe mindst 1/2 Million Underskrifter til Protest mod den Lovgivning, der fandt Sted paa dette Omraade i 1927. Man maa derfor undskyldte mig, at jeg ikke er imponeret af, at man er i Stand til nu at skaffe 20 000—30 000 Underskrifter paa den Protest, som er blevet fremsat og afleveret i det Udvalg, der har været nedsat her i det høje Ting.

Det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) talte dernæst om Merudgifterne. Det er jo rigtigt, at der skal flere Penge til, men en ikke uvæsentlig Del af Merudgifterne kommer til at hvile paa Medlemmerne, ganske vist i denne Omgang et noget større Beløb paa Arbejdsgiverne; men hvis det ærede 5te Medlem for 4de Kreds en Dag vilde undersøge, hvad Udgifterne er steget med for Staten siden 1928—29, for Kommunerne og for de arbejdsløshedsforsikrede, og saa paa den anden Side for Arbejdsgiverne, vilde det vise sig, at Arbejdsgiverne praktisk talt er sluppet billigere indtil dette Øjeblik, end de slap før 1928—29. Der er derfor, navnlig i de Tider, vi gennemlever nu, al mulig Grund til at paaligne Arbejdsgiverne en Del af de Udgifter, der her er Tale om, og der er i alt Fald ingen Grund til at ynke dem.

Det ærede 5te Medlem for 4de Kreds omtalte ogsaa udførligt Ændringsforslag Nr. 11 og Arbejdsmandenes Bestemmelser vedrørende Udbetaling af Understøttelse. Jeg skal først gøre den Bemærkning, at da vi i 1927 fik gennemført en Ordning, hvorved der blev skabt en hel Kroner Forskel paa Maksimumsunderstøttelsen for Forsørgere og Ikke-Forsørgere, idet Maksimumsunderstøttelsen for Forsørgere sattes til 4 Kr. og for Ikke-Forsørgere til 3 Kr., var mit Parti meget imod denne Ændring. Der er mange, mange Tusinde af enligt stillede, navnlig af dem, der er noget oppe i Aarene, som er mindst lige saa uheldigt stillede, naar de bliver ledige, som Familieforsørgerne er det, og da de maa betale nøjagtig det samme Kontingent pr. Uge til Forsikringen, var der efter vor Opfattelse ingen Rimelighed i at forøge den Forskel, der i Forvejen var mellem, hvad Forsørgere og Ikke-Forsørgere kunde faa som Maksimumsunderstøttelse. Det, man i Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse har gjort med Ministeriets Tilslutning og Godkendelse, er, at man har foretaget en Udligning, saa at de Ikke-Forsørgere, der har over 3 Aars Medlemsanciennitet, faar udbetalt Understøttelse for et større Antal Dage, men kun à 3 Kr. pr. Dag, hvilket er Lovens